

ΦΟΙΝΙΞ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875

ΦΥΛ. ΙΖ΄.

ΠΕΡΙ ΑΤΜΟΥ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. ΙΕ΄.)

Κατὰ τὸ 1784 ὁ Οὐάιττις ἔλαβεν ἐν Ἀγγλίᾳ δίπλωμα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀτμομηχανῆς εἰς τὰς συνήθεις ἀμαξίας. Ἐν τούτοις σπουδαίαι δοκιμαίαι περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν (locomotion) εἶχον ἤδη γείνει ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ Νικολάου Ἰωσήφ Κυνιώτου, ὅστις περὶ τὸ ἔτος 1765 κατασκεύασε μικρὰν μηχανὴν, ἐν ἀμαξίδιον κινούμενον ὑπὸ τοῦ πυρός καὶ τοῦ ὕδατος. Ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐπεφόρτισεν αὐτὸν νὰ κατασκευάσῃ μηχανὴν ἰσχυροτέραν καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν κάλλιον λελογισμένην τῷ ὄντι ἡ μηχανὴ ἐξετελέσθη εἰς τὸ ὄπλοστάσιον καὶ ἐδοκιμάσθη. — Ἡ σφοδρὰ μεγάλη βία τῶν κινήσεων αὐτῆς, λέγει σύγχρονός τις ἔκθεσις, δὲν ἐπέτρεπε νὰ διευθύνηται καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἤδη δοκιμασίας κατεδάριτε μίαν πτέρυγα τοί-

χου κατὰ τὴν πορείαν ἀπαντηθεῖσαν καὶ ἀνετράπη.

Ἐξοστρακισθέντος τοῦ δουκὸς Σχιοαζέλ, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἐπαύσατο πᾶσα φροντίς περὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Κυνιώτου, ὅστις ἐντοσούτω ἔλαβε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως σύνταξιν 600 λιβρῶν.

Ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις· τότε ὁ ὑπουργὸς Ρολλάνδος ἐξεφράσθη εὐνείκως ὑπὲρ τοῦ νέου τρόπου τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως τοῦ Κυνιώτου καὶ ἐπρότεινεν ἀφοῦ ἐνεκωμίασεν αὐτόν, νὰ ὑποβληθῇ καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν ἐξέτασιν συνελεύσεως εἰδημόνων ἀνδρῶν· ἡ πρότασις ὅμως τοῦ πολίτου Ρολλάνδου δὲν ἐγένετο δεκτὴ διὸ καὶ δὲν βλέπομεν νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς μηχανῆς τοῦ Κυνιώτου εἰμὴ περὶ τὸ 1798. Ἴδου τί ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸ βιβλίον τῶν πρακτικῶν τοῦ Πεντακαδήμου τοῦ ἔτους ΣΓ΄.

α Εἰς τοὺς πολίτας Κουλόμδιον Περσιέρον, Βοναπάρτην καὶ Πρόνον ἀνατίθεται ἡ σύνταξις ἐκθέσεως περὶ τῆς μηχανῆς

τοῦ πολίτου Κυνιώτου, ἥτις παριστᾷ ταυτοχρόνως ἐπόψεις περὶ τοῦ ἐπιτυχεστέρου τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν ἀχθῶν. »

Τῆ 27 Ἰουλίου 1799 ὁ πολίτης Μολάρδος, διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου, ἔγραψε πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν να διατάξῃ νὰ μετακομισθῇ ἡ μηχανὴ τοῦ Κυνιώτου ἐκ τοῦ ὄπλοστασίου εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ὡς πρότυπον χρήσιμον εἰς τοὺς μαθητευομένους καλλιτέχναις. Οὕτω καὶ ἐγένετο τὸ ἐπιόν ἔτος, ἐναποθεθείσης τῆς μηχανῆς εἰς τινὰ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Πολυτεχνείου, ὅπου καὶ νῦν ἐτι δύνανται τις νὰ ἴδῃ αὐτήν.

Κατὰ γνωμοδότησιν εἰσηγητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Πεντακάθεμου ὁ Κυνιώτος ἔλαβε παρὰ τοῦ Βοναπάρτου, γενομένου πρώτου ὑπάτου, σύνταξιν 1000 λιβρῶν. Ἡ Γαλλία εἶναι ὁ τόπος τῶν συντάξεων καὶ τῶν λειτουργειῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν πραγματοποιήσεων. Δὲν ἦτο λογικώτερον νὰ κατορθωθῇ ἡ κίνησις τῆς μηχανῆς τοῦ Κυνιώτου μᾶλλον ἢ νὰ δοθῇ ἡ εὐτελής ἐξοικονόμησις τῶν 1000 λιβρῶν κατ' ἔτος εἰς τὸν ἐφευρέτην, ὅστις ἐτελεύτησε χωρὶς νὰ ἴδῃ εἰς κίνησιν τὴν μηχανὴν αὐτοῦ; Ἐν τούτοις οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι, προθυμότεροι καὶ νοημονέστεροι εἰς τὴν πρακτικὴν, ἐχρησιμοποίησαν τὰς ἰδέας τοῦ Κυνιώτου. Κατὰ τὸ 1804, τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Κυνιώτου αἱ ἀτμάμαξαι ἤρξαντο νὰ ὀδεύωσιν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν δρόμων τῶν ἀνθρακωρυχείων τοῦ Νιουκάσελ.

Κατὰ τὸ 1811 ὁ Βλογγισόπης κατεσκεύασε διὰ τοὺς σιδηροδρόμους ἀπὸ Μιδ-

λεβῶνος μέχρι Λῆδς μηχανὴς ἀτμαμάξων, ἐν αἷς οἱ τροχοὶ δὲν ἐσυρόν τι ἀλλ' ἀπλῶς ὑπεστήριζον τὸ ὅλον σύστημα. Κατόπιν ὁ Βλακέτης ἔδειξε κατὰ 1812 ὅτι ἡ προστριβὴ ἢ ἡ συναφὴ τῶν τροχῶν ἐπὶ τῶν τροχιῶν παρεῖχεν ἀρκοῦν ὑποστήριγμα πρὸς κίνησιν τῆς ἀτμαμάξης μετὰ φορτίου ἀναλόγου. Ἐντοσοῦτω καὶ τοι ὁ Βλακέτης ὀρμώμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἥτις κατέστη ἡ βᾶσις τοῦ νῦν ἰσχύοντος συστήματος τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, δὲν κατεσκεύασεν ὅμως εἰμὴ μίαν λίαν ἀτελῆ μηχανὴν ἐξολισθαίνουσαν τῆς τροχιάς καὶ ἐπεχομένην συχνάκις. Ἀπέκειτο εἰς ἀπλοῦν τινὰ ἐργάτην τῶν ἀνθρακωρυχείων, εἰς τὸν Γεώργιον Στεφενσῶνα νὰ ἐξαγάγῃ τὴν ἀτμάμαξαν ἀπὸ τῆς νηπιώδους αὐτῆς καταστάσεως, νὰ καταστήσῃ τὴν πρώτην μηχανὴν ἐξ ἧς ἠδυνήθησαν ἀληθῶς νὰ ὠφεληθῶσι. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ λόρδου Ραβενσγουέρθου εὗρεν ὁ Στέφενσων τὸν τρόπον νὰ ὑπερνήκησῃ τὰ δύο κυριώδη ἐλατιώματα τῶν ἀρχαίων μηχανῶν, τὴν ἔλλειψιν δηλ. συναφείας καὶ δυνάμεως. Καθιστῶν στενωτέραν τὴν ὀπὴν τῆς μηχανῆς, ἠῤῥξῃσε τὸ ποσὸν τοῦ ἀτμοῦ καὶ οὕτως ἐδιπλασίασεν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀτμοῦ. Τὴν συνάφειαν κατώρθωσε συζεύξας τοὺς τέσσαρας τροχοὺς τῆς μηχανῆς δι' ἀλύσεως ἀνευ ἀκρων, περιτετυλιγμένης ἐπὶ δύο ὀδοντωτῶν τροχῶν φερομένων διὰ τοῦ μέσου ἐκάστου ἄξονος.

Μετὰ θερμὴν συζήτησιν καὶ ἀντίκρουσιν γενομένης ἀνακρίσεως ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Ἀγγλίας ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ

Γεώργιος Στέφενσων εἶναι γνήσιος ἐφευρέτης τοῦ λύχνου τοῦ καλουμένου λύχνου Δέβου εἴτε Δαυίδ, ἐφευρέσις ἐπίσης οὐσιώδης ὡς ἢ ἡ τελειοποίησις τῆς ἀτμαμάξης διὰ τοῦ πίδακος ἀτμοῦ καὶ τῆς συναφείας, διότι κατ' ἔτος ἐν Εὐρώπῃ χιλιάδες ἐργατῶν ἀπέθνησκον ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις καὶ μεταλλορυχείοις, θύματα τῶν ἐκρήξεων τῶν ἀερίων, ἐνῶ διὰ τοῦ ἀσφλιστηρίου λύχνου οὐδὲν ὡς φοβῶνται εἰς τὸ μέλλον τὸ διττουδρογόνον ἀνθρακοῦχον ἀέριον λεγόμενον (grisou). (ἰκολουθεῖ).

ΦΑΙΔΩΝ καὶ ΑΣΤΡΑΙΑ.

ΥΠΟ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΓΙΑΔΟΥ.

—ο—

Α΄.

Ἡ Ἀναχώρησις.

Ἐὖ φάιδωρ φεύγει· παρθένος κλαίει,
κλαίει τὸν φεύγοντα ἐρωμένον.
ἢ παρὰ τῆς ῥοδόχρους καίει,
ὕγρον τὸ ὄμμα τῆς δακρυσιμένον.

« Φεύγεις, ὦ φαίδωρ; — Φεύγω, φιλέτη!
— Θὰ μ' ἐρθυμῆσαι; — Σοὶ τὸ ἔμνυ!
— Λάβε τὸ ῥόδον αὐτό. — Σὺ κράτει
τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχους δύο. »

Εἰς τὴν ἀγκάλην ὁ εἰς τοῦ ἄλλου
ἔπεσαν τότε ὅποιοι θρήνοι!
Ἐντὸς μεγάλου δακρύων σάλου
κατεκυμάρθη αὐτὴ κ' ἐκείνος.

• Τὸ πλοῖον φεύγει. — Στάσου ὀλίγον!
— Ἄφες, Ἀστραία! — ὦ! σιγγιῆρ μιὰ!
Λυγμὸν του εἶα ἐκείνος πύργου,
βρομαῖος φθάσει τὴν παραλίαν.

Ἄσταν αὐτῆθεν ἡ κόρη, μόνη
ἐκεῖ εὐρέθη· τὸ πλοῖον μόνο
εἶδε τὰς πτέρυγας νὰ ἀπλώσῃ
φεύγον, ὡς φεύγει πτηνὸν δρυμῶνα.

Καὶ εἰς τὸν οἶκον ἡ τεθλιμμένη
στρέφει τὸν φίλον τῆς καρτεροῦσα,
καὶ τὸν προσμέρει, καὶ τὸν προσμέρει,
πάντοτε κλαίουσα καὶ θρηνοῦσα.

Ὁ Παράδεισος καὶ τὰ παιδιὰ.

Ἐπὶ γηλόφου φαίδρου, χλωδου,
ἐν μέσῳ κήπου τερπνοῦ, εὐώδους,
βρίθοντος δάφνης, πορτοκαλίας,
ὁ οἶκος ἔκειτο τῆς Ἀστραίας.

Ἐμοσχόβουλον ἐκεῖ τὰ ἴα,
ἐκεῖ τὰ κρίνα ἐμοσχόβουλον,
καὶ ὅταν ἔαρὸς ἦν πρώτα
ἀπὸ τῆς δρόσον ἐφεγγασόβουλον.

Δάση κατὰσκία ἦσαν περίξ
ἐνδαιτήματα ἀπδόνων,
ὅπου ζεφύρων ἐπίτα πτέρυξ
μετὰ τὰ βῆσιν σφοδρῶν χειμῶνων.

Ἀπὸ τὰ βῆσιν ὕδατα κρύα
ἐκυλιόοντο μετὰ ψιθύρου,
καὶ πέραν ἔλαμπεν παραλία
τὸ χρῶμα γέρονσα τοῦ σπαφίρου.

Ἐν μέσῳ ταύτης τῆς θαλασσοχώρας
ἡ κόρη ἔζησε καὶ ὁ γέρονς
ἐκεῖ διήλθον γλυκείας ὥρας
ἀνταγαπώμενοι ἀμοιβαίως.

Ἦτο ἡ κόρη μητρὸς περθεύσεως
μόνη γλυκεῖα παρηγορία
μητρὸς ἄωρος ἀποθαρούσης
ὁ φαίδωρ ἦτο ἐλπίς γλυκεῖα.

Παρά τὸν τάφον αὐτῆς θρηνοῦντες
πολλὰκις ἦλθον οἱ ἐρωμένοι,
καὶ τὸ μνημεῖόν της στεφανοῦντες
πολλὰκις ἔφυγον δακρυσμένοι.

Πλὴν τοὺς γονεῖς των χωρίζουν πάθη:
Ὁ τῆς Ἀστράιας πατὴρ εἰς μνήμα
ἐστάλη, ἄωρον πένσας θῆμα
ποία δὲ ἔσφαξεν αὐτὸν σπάθη;

Ὀῖμοι! ὦ Φαίδων! ἢ τοῦ πατρός σου!
ποσάκις ἐκλάνσε μετ' ἐκείνης
ὁ διανγέστατος ὀφθαλμός σου
ἐπὶ τῆς κρύας ἐκείνου κλίτης!

Ἐμορομάχησαν τοῦτο μόνον
ὁ Φαίδων ἤκουσε καὶ ἡ κόρη.
καθεῖς των ἤκουε καὶ ἠπόρει,
τὰς ἀπαλὰς του χεῖρας σταυρόνων.

Ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν πρώτας
ἦσαν ἀχώριστοι δύο φίλοι,
ἀπὸ τῆς πρώτης των ἡλικίας
τ' ἀθά ἦγον οἱ δύο χεῖλη.

Ἀρτηγαπῶντο εἰς τὰ πεδία,
εἰς τὰ ρυάκια, εἰς τὰ δάση,
εὐθύμως ἔτρεχον τὰ παιδιά
ἅμα τὸ ἔαρ ἤθελε γθάσει.

Νὰ κόψη ἔτρεχεν αὐτὴ ρόδα,
αὐτὸς ἠγάθημα τὰ συλλέξῃ.

καὶ τὸν γογγόν του σοστρέφων πόδα,
ἐπὶ τῆς χλόης μ' αὐτὴν τὰ παίξῃ.

Ἐκεῖ τὰ ἄσματα ἠκροῶντο
τῶν ἀηδόνων, καὶ ἔδεικνυτο
ἐν οὐρανῷ ὅπως ἐκοιτάσει
τ' ἀρθοῦντα πέριξ ἐκεῖνα δάση.

Φύσις καὶ κάλλος καὶ ἄρμονία
ἐν τῇ ψυχῇ των ἐρετυπώθη,
καὶ ἡ ἀθά των ἡ καρδία
πυρὸς ποιήσεως ἐπληρώθη.

Οὕτω παρήλθεν ἡ παιδικὴ των
ἡλικία μεστὴ χαρίτων,
καὶ τῶν ἐρώτων ἡ ἡλικία
πλήρης ἀκτίων ὑπεμεῖδλα.

Ἐμπρός του Φαίδωνος ἠρυσθῆα
ἡ νέα κόρη ὁ Φαίδων πάλιν
εὐπρὸς τῆς γίλης αὐτοῦ ὠχρία,
κ' ἐντός του νέαν ἤκουε πάλιν.

Ἦτο μυστήριον τοῦτο ἄρα;
αὐτοὶ ἠγνόουν, πλὴν σὺ κιθάρα,
συνενομένη μετὴν φωνήν μου,
αὐτὴν τελείωσον τὴν ᾠδὴν μου.

Καὶ σὺ, ὦ Ἐρωε, τὰς πτέρυγας σου
ἐδῶ συστέλλων ὑποδοίθῃ,
καὶ ψάλλε πόσον πικρὰ ἡ δάς σου
διὰ τ' ἀγνά των ὑπῆρξε στήθη.

Β'.

Τὸ ἄνθος καὶ ἡ νεότης.

Κρύπτει ὁ κάλυξ κάλλορον, ὁ κάλυξ χρῶμα κρύπτει,
κρύπτει ὁ κάλυξ ἄρωμα καὶ παραδείσου μύρον
παρέρχεται τοῦ κάλυκος ἡ ὄρα, καὶ προκλύπτει
εἰ ἄνθος, ὑπὸ τὴν προὴν ἀξάνον τῶν ζεφύρων.

Ὡς τὸ φυτόν, ὁ ἄνθρωπος τὸν κάλυκά του ἔχει
εἶναι ἡ πρώτη του ἀγῆ ὁ κάλυξ ἡ νεότης
ἐπέρχεται ὁ κάλυξ του φυλλορροεῖ καὶ τρέχει,
καὶ φεύγει ἀνεπιστρέπτει ἡ πρώτη ἀθώτης.

Ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἠμασεν, ἐπῆλθεν ἡ νεότης.
Ἡ κάλλορον, τὸ ἄρωμα καὶ τῆς ζωῆς τὸ χρῶμα
κοσμεῖ τὸ ἄνθος μετὰ ἡ χάρις, ἡ ἀβρότης,
καὶ χεῖς θεῖον ἄρωμα, τὸν ἔρωτα, τὸ ὄμμα.

Τὸ ἄνθος ὅμως κύκλωθεν ἡ καταγίς γογγύζει,
τὴν γθίσαι καὶ τὸν μαρσμεν τοῦ ἄνθος ἀπειλοῦσα
μετ' οὐ πολὺ ἐκρήγνυται, ρίπτει χαμαί, θερίζει
τὸ ἄνθος, καὶ ἡ κάλλορον παρέρχεται περθοῦσα.

Οὕτω καὶ τὴν νεότητα ἀπαπειλοῦν τὰ πάθη
ἡ καταγίς των ἐπ' αὐτῆς ἐκρήγνυται ταχεῖα,
καὶ ἡ νεότης ὠχρῆ, τοῦ τάφου δὲ τὰ βάρη
δέχονται μόνον λειψάνα πολυπαθῆ καὶ κρύα.

—ο—

Ἡ ποιήτρια νύμφη.

—ο—

Γλυκεῖα ὡς ἡ δροσερὰ τοῦ ἔαρος πρώτα,
ὠραία ὡς ἀνάγλυφος τῆς τέχνης τοῦ Φειδίου,
αἰδήμων ὡς τὰ εὐδομα καὶ τὰ παρθένα ἴα,
καὶ καθαρὰ ὡς τὰ νερὰ ἐρήμου γυαλίου

ἦτο ἡ κόρη. Ἐλαμπὸν οἱ δύο ὀφθαλμοὶ της,
ὡς ἄστρα δύο δίδυμα ἐκόσμουν ἐβενώδεις
τοὺς χιονώδεις ὤμους της οἱ θεῖοι βύστρυχοί της,
καὶ ἔθαλλεν ἡ παρειὰ ροδόχροος καὶ κρινώδης.

Καὶ τὴν ρομβώδη ἔτερπον τῆς νέας φαντασίαν
τὸ ἐρημόλαλλον πτηνόν, ἡ Ἀλκυὼν θρηνοῦσα,
τὰ στοναχοῦντα κύματα παρὰ τὴν παραλλαν,
καὶ ἡ παρὰ τὰ μνήματα σιωπηλῶς περθοῦσα.
κνύρισος. Ἀνσίκομος πολλὰκις ὑποκάτω
τῆς νεκρωσίμου τοῦ πατρός ἐστέρναζεν ἰτέας,
καὶ τοὺς περθίμους κώδωνας πολλὰκις ἠκροῦτο,
εἰς ὑψηλὰς ἀφίρονσα τὸ πνεῦμά της ἰτέας.

Τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος με πόθον ἐμελέτα
ὕπὸ οκιδῶδες φύλλωμα πολυετοῦς ἑλάτης
μέ τοῦ Ὀμήρου ἄλλοτε τοὺς Ἀχιλλεῖς ἐπέτα,
τὰς ψυχικὰς ἀπλώνουσα ἢ κόρη πτέρυγας τῆς.

Ἦτο ποιήτρια· θερμὴν ἠσθάνετο τῆς Μούσης
τὴν γλῶσσα ὑπεκαίονσα τὰ εὐγενῆ τῆς στήθη,
καὶ τὴν χορδὴν ἀκούουσα κιθάρας στεναζούσης,
τὴν καλλιπέλαδον Σαπφῶ πολλὰκις ἐμιμήθη.

Εἰς τὰ τρεῖς πέντε ἔτη ἐν ἐπρόσθεσεν ἢ κόρη,
καὶ δεκαεξ' ἀνοίξεωρ τὰ ἄρθρα εἶχε δρέψει,
εἰς τὰ τετρατὰ καὶ νόσσια περιπλατοῦσα ὄρη
ἄμα τῆς Φλώρας ἤρχετο ἢ χάρις τὰ τὰ στέψη.

Ὁ δειλὸς ἰχθυόλατος.

Δειλῶς τὴν νύμφην τῶν δασῶν ὁ Φαίδων ἰχθυόλατος.
Ἐρυθριῶν προσήρχετο, καὶ μετὰ τὸ στήθος πάλιν
τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος τὴν τρέμουσαν ἐκράτει,
καὶ ἄρθρον τῆ προσέφερε δροσόρραντον καὶ θάλλινον.

Εἶται τὰ ἄρθρα ἐκφρασις ἐρώτων σιωπῶσα.
ἐκφράζουσι πάθος, ἔρωτα, στοργὴν, μελαγχολίαν.
εἶται ἢ γλῶσσα τ' οὐρανοῦ, τῆς φύσεως ἢ γλῶσσα,
ἢ βοηθοῦσα τὴν ἀγγλὴν τῶν ἐραστῶν δειλίαν.

• Ὁ Φαίδων, ποῖον μυστικὸν σὲ σέβει πρὸς τὴν νεάν;
« Ποῖον ἐκείνην μυστικὸν πρὸς σέ, ὦ Φαίδων, σέβει; »
Αὐτὰ πολλὰκις μελετῶν ὁ νέος κατ' ἰδίαν,
σιωπηλὴν κατήρειαν πρωτοφανῆ ἔτῃρει.

Ὅποιός τις ἦν;

Κόμη χρυσίην ἔσπιλθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του,
καὶ ἢ γλυκεῖά του μορφὴ ἦτο μορφὴ ἀγγέλου.
Τεταύτην, μόρον ἢ γραφὴν τοῦ μάγου Ραφαήλου
εἰς ὑψηλὰς ἐχάραξεν ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς του.

Εἶχεν εὐρὸν τὸ μέτωπον, ἐκφραστικὸν τὸ ὄμμα,
οὐράνιον μεδίαιμα ἀπέπτρον τὰ χεῖλη
καὶ ὅταν ἢ καρδία του ἢ φλογερὰ ὠμίλει,
λόγους γλυκεῖς ἐδέχεε τὸ ἄδολόν του στόμα.

Τὸν ἠρεσκον τῆς φύσεως τὰ σιωπῶντα κάλλιη,
ἠγάπα τὰς βρωματικὰς θερμῶς τοποθεσίας·
ἐκεῖ τὸ πῦρ ἠσθάνετο σφριγώσης φαντασίας,
ἐκεῖ σφοδρῶς ἠσθάνετο τὸ στήθος του τὰ πάλλιη.

Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν, τὴν ἠρεμον γαλήνην,
ὕπὸ τὴν λάμψιν τὴν χλωμὴν πολυπληθῶν ἀστέρων,
μακρὰν τὸ βῆμά του πλανῶν, μακρὰν τὸ βῆμα φέρων,
ἀγγελικὴν ἠσθάνετο ὁ νέος εὐφροσύνην.

Τὴν ζωγραφίαν ἠθέλει. Τὴν τέχνην τὰ σπουδάζει
δὴν ἠρῆσε· καὶ ἀπαρχὰς τῆς τέχνης του τὰς Μούσας
ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασοῦ παρέστησε ψαλλούσας,
καὶ ἄνωθεν τὸν ἥλιον, ζητοῦντα τὰ δαμάσει.

Τοὺς ἀτιθάσσους ἵππους του καὶ τοὺς χρυσοχαλίλους.
Τῶν Ραφαήλων μιμητὴς τῶν Μιχαήλ Ἀγγέλων,
ἐρώπιόν του ἐβλεπε τὸ μέλλον ἀνατέλλον,
καὶ εἶχεν ὄνειρα τετρατὰ τοὺς ποιητὰς ἐκείνους.

Παρὰ τὸν τάφον — Ἠχώ. — Ὀρκος.

Ἡμέραν μίαν ἀσκοπα πλανῶν τὰ βήματά του,
παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρὸς εὐρέθη τῆς Ἀστράιας
ὁ Φαίδων· δὲν ἐκράτησεν εἰς τὰ δάκρυά του,
καὶ στέφανον ἐπέθηκε καλλιφύλλον ἰτίας.

Καὶ ἀνεμνήσθη ἡμερῶν ἀθώας ἡλικίας.
Ἐκεῖ μικρὸς ἐθρήνησεν, ἀκολουθῶν ἐκείνην·
ἐκεῖ στεφάνους ἐπλεξάν λευκάνθης, ἀκακίας,
καὶ τοῦ θανόντος ἔργον τὴν παρετώδη κλίτην.

Κύπτει . . . ἀτέρμων ἢ σιγῇ τῶν τάφων βασιλεύει·
πλήρ τῆς καρδίας ἢ ἀχλὺς ἐξαίφνης ἀραιούται,
ἐν « ἀγαπῶ! » τὰ χεῖλη του τροφῆρον. Τί συνέβη;
Ἐλύθη τὸ μυοτήριον ἦτο αὐτό. Ὀρθοῦται.

Ἐν « ἀγαπῶ! » ἀκούεται ἀκόμη ἀκροῦται
εἶναι ἡχώ; ἀκοῆς δὲν εἶναι πλὴν ἀπάτη.

Ἄλλὰ τὸ πᾶν τριγύρω του τὴν σιωπὴν φυλάττει,
ἢ δὲ φιλέρημος Ἠχώ μακρὰν περιπλατᾶται.....

Τὴν κόμην ἔχουσα λυτὴν ὡς Ναῖας ἀρχαία,
ἐσθῆτα φέρουσα λιυκὴν καὶ κυματιζομένην,
ἐνώπιον τοῦ Φαίδωρος προβατὴν ἢ Ἀστραία,
καὶ μὲ φωνὴν εἰς δάκρυα καὶ θρήνους πειγομένην,

— « Μὲ ἀγαπᾶς; — Τὸ ἤκουσες. — Σὺ; — Φαίδωρ, σὲ λατρεύω! »

— « Ὁρκίσθητι. — Ὁρκίζομαι. — Ἀστραία, μὰ τὴν κρύαν

« πλῆκα τῆς φίλης μου μητρὸς, ἢν πάντοτε θ' ἀρδεύω

« μὲ δάκρυα, ὑπόσχομαι, ἀγάπην αἰωνίαν! »

— « Ἀρχεῖ. — Ἀρήκεις εἰς ἐμέ. — Σὺ εἶ ὁ ἐκλεκτός μου.

— « Καὶ μάρτυς μας; — Ὁ οὐρανός. — Λαμπάδες Ὑμεραίου;

— « Τὰ ἄστρα τὰ αἰθρία. — Καὶ στέφανος; — Ἐδόξμου

« μυρσίης κλύρος. — Φίλη μου, γονάτησον καὶ δέου. »

Τὸ γόνυ κλίνουσα. Ἐκεῖ ἡ ἄπειρος Θεότης

ἦτο παροῦσα ἤκουσε τὴν προσευχὴν τῶν νέων,

καὶ εἶπεν « Ἔστω! *... — Ἐφαιξε τῶν κόσμων ἡ ἐνότης,

ἠγέρθη δὲ τὸ σύμπλεγμα ἐν καταρτίξει κλαυτοῦ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΟΜΦΑΛΗ,

(Παράδοχος ἱστορία.)

— ο —

Ὁ θεὸς μου ἵππότης * * κατόκει μικρὰν
τινα οἰκίαν κειμένην ἀφ' ἐλὸς ἐπὶ τῆς ἀθλίας
ἐδῶ τοῦ πυργίσκων καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῆς
λεωφόρου τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου. Μεταξὺ τῆς
λεωφόρου καὶ τῆς οἰκίας ὑπῆρχον γηραιαὶ τινες
φραγαί, αἵτινες καταστραμμέναι ἤδη ὑπὸ τῶν
ἐντόμων καὶ τῶν βούων, ἐξέτεινον σκυθρωπῶς
τοὺς ἀποστεωθέντας βραχίονάς των εἰς τὸ
βῆλος εἶδους κοπρῶνας, περικλειομένου ὑπὸ
μελῶν καὶ ὑψηλῶν τειχῶν. Ἐπ' αὐτῶν πτω-

χά τινα ἄνη μακρὰν, ὅμοια πρὸς νεάνι-
δας φθισικὸς ἔκλινον τὴν κεφαλὴν, ἀναμένο-
ντα, ἵνα ἀκτὶς ἠλιακὴ ἀποξηράνη τὰ ἤδη ἡμι-
σεσηπῶτα φύλλα των. Ἐν τοῖς διαδρόμοις τὰ
χόρτα εἶχον πλημυρῆσει καὶ ἐπὶ τοσοῦτον μα-
κρὸν χρόνον δὲν εἶχον περιπατηθῆ αἱ ὁδοὶ αὐ-
ται, ὥστε λίαν δυσκόλως ἀνθρώπου ὄφθαλμὸς
ἠδύνατο νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ. Τέλος ἐν τινι
δεξαμενῇ κεκαλυμμένη ὑπὸ φυτῶν ἐπέπλεον
εἰς ἡ δὴ ἐρυθροὶ ἰχθύες. Ἐν τούτοις ὁ θεὸς
μου ταῦτα πάντα ἀπεκάλει κῆπὸν του.

Εἰς τὸν κῆπον τοῦτον λοιπὸν τοῦ θεοῦ μου
ἐκτὸς τῶν καλλονῶν αἱ περιεγράψαμεν ἀνω-
τέρω, ὑπῆρχε καὶ σικιάς ἀρκούντως ἀκομψὸς
εἰς ἣν εἶχε δώσει τὸ ὄνομα ἐ ν τ ρ ὺ φ η μ α *

ἀνκμφιδόλως κατ' εὐρημισμὸν, διότι διετέλει
ἐν καταστάσει ἱρείπιου. Τὰ τεῖχη τοῦ ἐντρο-
φήματος εἶχον κοιλωθῆ, καὶ μεγάλα τεμά-
για λίθων ἀποσπασθέντα ἔκειντο χαμὰ με-
ταξὺ ἀκαληφῶν καὶ χόρτων, ἐσωτερικῶς δὲ
τὸ χρώμα αὐτῶν εἶχε καταστῆ καθόλου πρά-
σινον ἐκ τοῦ σεσηπῶτος εὐρώτος τὰ δὲ ζύλα
τῶν θυρίδων ἦσαν ἐπὶ τοσοῦτον ἐφθαρμένα,
ὥστε οὐδόλως ἢ λίαν κακῶς ἔκλειον.

Τὴν κυρίαν εἴσοδον, (διότι ἐπὶ Λουδοβίκου
ΙΕ' ἐποχῇ κατ' ἡ ὠκιδομήν τὸ κινύσκιον
ἐ ν τ ρ ὺ φ η μ α, κατασκευάζον πάντοτε ἐκ
προνοίας δῶα εἰσόδους) ἐστόλιζεν εἶδος χύτρας
ἀποσταζούσης, τὴν δὲ κορωνίδα τῆς θύρας, κα-
θολοκληρίαν κατακερματισμένην ἐκ τῶν βρο-
χῶν, εἶχον καλύψει κογχύλια καὶ ἄγρια χόρτα.
Ἐν συντόμῳ τὸ ἐ ν τ ρ ὺ φ η μ α τοῦ ἵππο-
του * * θεοῦ μου ἦτον ἴδρυμα ἀρκετὰ ἐλεεινὸν
τὴν θέαν.

Τὸ χθεσινὸν τοῦτο ἐρείπιον, καταστραμμέ-
νον ὡσπερ κτήριον χιλίων ἐτῶν, ἐρείπιον γύ-
ψου καὶ οὐχὶ λίθων, ρυτιδωμένον, ἐσχισμένον,
κεκαλυμμένον ἀπὸ λέπραν, οὐ ὡς εἶπεν, ὡ-
μοίαζε πρὸς ἄνδρα προώως γεγηρακίτα ἔ-
νεκεν αἰσχυρῶν ὀργίων οὐδόλως δὲ ἐνέπνευε
σέβας, διότι οὐδὲν ἀσχημότερον καὶ ἀθλιέ-
στερον ἐν τῷ κόσμῳ παλαιοῦ ἐκ γαζίου φο-
ρέματος καὶ παλαιοῦ ἐκ γύψου τεῖχους, ὅταν
ἀμφότερα, ὡς μὴ ὄφειλε, διατηροῦνται.

Ἐν τῷ ἐντροφήματι τούτῳ ὁ θεὸς μου
μ' ἐγκατέστησεν.

Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ἦτο οὐχ' ἦττον ἀλλό-
κοτον τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ τοι εἰς καλλιτέραν
κατάστασιν διατηρούμενον. Ἡ κλίνη ἦτο ἐκ
κιτρίνου χονδρῶ μετὰ ζωτοῦ ὑφάσματος μὲ
μεγάλαν λευκὰ ἄνη ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξ ἐλέφαντος
ὑποβάθρου ἦτο θεσιμένον ὠρολόγιον ἐκ κογ-
χυλίων. Τὸν καθρέπτην τῆς Βενετικῆς περιέ-

βαλλε κομψὸς στέφανος ἐκ ρόδων ἐν σχήμα-
τι θυσάνου καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν ἦσαν ἐξωγρα-
φισμένοι αἱ τέσσαρες τοῦ ἔτους ὥρασι. Μεγά-
λη ὠσειδὴς εἰκὼν πρὸς τὰ ὠραίαν γυναῖκα ἢ
τις κεκονιασμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν, φέ-
ρουσα κυνοῦν στηθόδεσμον καὶ σωρείαν ται-
νιῶν τοῦ αὐτοῦ χρώματος, τόξον δὲ διὰ τῆς
δεξιᾶς χειρὸς κρατοῦσα, πέρδικα διὰ τῆς εὐω-
νύμου καὶ ἡμισέληνον ἐπὶ τοῦ μετώπου, δίκην
δικιδήματος, ἐσεμνύετο καὶ ἐνεδία λίαν ἐ-
πιχρῆτως. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἔκειτο θη-
ρευτικὸς κύων. Ἦτο ἡ εἰκὼν μιᾶς ἐκ τῶν
ἀρχαίων ἐρωμένων τοῦ θεοῦ μου, ἣν ἐξω-
γράψισεν ὡς Ἀρτεμιν. Ὡς παρατηρεῖτε, τὰ
ἐπιπλα ἦσαν παλαιότατα ὥστε ἠδύνατό τις
νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐποχὴν
τῆς Ἀντιβισιλείας, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ τὸ
μυθολογικὸν παραπέτασμα τὸ καλύπτον τοὺς
τοιχοὺς συνεπλήρου κάλλιστα τὴν φαντασίαν.

Τὸ παραπέτασμα πρὸς τὸν Ἡρακλέα
κλώθοντα εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὀμφάλης. Ἡ
ζωγραφία ἦτο κακότεχνος κατὰ τὸ σύστημα
τοῦ Βάνλου καὶ εἰς ὕψος Π ο μ π α δ ο ὺ ρ
ὅσον δύναται τις νὰ φανταθῆ. Ὁ Ἡρακλῆς
φέρων ἠλακᾶτην περιβεβλημένην ἀπὸ ροδό-
χρουν μακρὰν ταινίαν, ὕψωνε τὸν μικρὸν δά-
κτυλόν του μετ' ἐξιδιασμένης χάριτος, ὡς
ἄλλος μαρκέσιος λαμβάνων ταμβάκον, καὶ ἔ-
στρεφε μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχα-
νοῦ λευκὴν κλωστήν. Ὁ νευρώδης τράχηλός
του ἦτο πλήρης ταινιῶν, σειρῶν μαργαριτῶν
καὶ μυρίων γυναικείων κοσμημάτων. Ἐπὶ
τέλους ἔφερε εὐρὴν χιτῶνα χωνοειδῆ ὅστις ἐ-
διδεν εἰς τὸν ἦωκ νικητῆν τῶν θηρίων ὕψος
κομψοπρεπέστατον.

Ἡ Ὀμφάλη εἶχε τοὺς λευκοὺς αὐτῆς ὤμους
ἡμικεκαλυμμένους διὰ τῆς δουρᾶς τοῦ Νεμαίου
λέοντος τὴν δὲ ἄβραν χεῖρά τῆς στηρίζου-

νην ἐπὶ τοῦ ἐξώμου, ροπαίου τοῦ ἐραστοῦ
της. Ἡ ὑπόζυθος ὠρχία κόμη της κατέπι-
πταν ἀτμηλῶς ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ καὶ κυμα-
τώδους ὡς τῆς περιστερᾶς τραχήλου της, οἱ
δε μικροὶ πόδες της, ἀληθαί, πόδες Ἰσπανίδος,
ἢ Κινέζας, ἔφερον ἡμικραχίους κοθόρνους, χρώ-
ματος ἰώχρου (Lilas) πλήρεις μορφαριπῶν.
Ἦτο πραγματικῶς χαριεστάτη γυνή, ἔχουσα
τὴν κεφαλὴν ἐρριμμένην ὅπισθεν μετὰ θαυ-
μαστῆς παραφροᾶς, τὸ στόμα συνεσφιγμέ-
νον καὶ ποιοῦν μικρὸν τινὰ μορρασμὸν, τοῦς
ρῶθωνας ἀνεπαίσθητως ἐξογκομένους καὶ τὰς
παρειὰς ὀλίγον φλογεράς. Μικρὸς μύσταξ ἀ-
κόμη καὶ θὰ ἦτο τέλειος καρδανοφόρος.

Ἐπὶ τοῦ παραπατάσματος ὑπῆρχον εἰς καὶ
ἄλλα πρόσωπα, οἷα, ἡ ἀναπόφρευτος ὑπέρ-
τρα καὶ ὁ ἀπαραίτητος μικρὸς Ἔρως. Δυστυ-
χῶς ὅμως δὲν ἐνετυπώθησαν ἀρκούντως εἰς τὴν
μνήμην μου, ἵνα δυνηθῶ νὰ τὰ περιγράψω.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἤμην νεαρός, ἀλλὰ
τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τώρα εἶμαι πολὺ γέρον.
Μόλις ἐξεβλῶν τοῦ σχολείου διέμενον παρὰ
τῷ θεῷ μου μέχρις οὗ ἐκλέξω ἐπάγγελμα·
ἐάν ὅμως ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου ἠδύνατο νὰ προί-
δῃ, ὅτι ἤθελον ἀπικασθῆ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
μυθιστοριογράφου, οὐδεμία ἀμφισβολία ὑπῆρχεν
ὅτι θὰ μὲ ἀπέπεμπε καὶ θὰ μὲ ἀπεκλήρου ὀ-
ριστικῶς, διότι ἠσθάνετο τὴν ἀριστοκρατι-
κωτέραν περιφρόνησιν πρὸς τὴν φιλολογίαν ἐν
γένει καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς συγγραφεῖς,
ἐπιθυμῶν ν' ἀπυγχονίσῃ ἢ νὰ ξυλοκοπήσῃ
ἀνηλεῶς πάντας αὐτοὺς τοὺς σχολαστικούς,
οἵτινες μελάνθουν τὸν χάρτην καὶ λαλεῦσιν
ἄνευ σεβασμοῦ περὶ τῶν εὐγενῶν. Ὁ θεὸς
συγχωρήσει τὴν ψυχὴν τοῦ πτωχοῦ θεοῦ μου!
ἀλλὰ δὲν ἐξέτιμα ἄλλο εἰς τὸν κόσμον εἰμὴ
τὸ ποίημα πρὸς τὴν Ζετουλέε.

Μόλις εἶχον λιπὸν ἀποφοιτήσαι ἐκ τοῦ Λυ-

κείου καὶ ἤμην πλήρως ὄνειροπωλήσεων καὶ
φαντασίας, ἀθωότερος καὶ αὐτῆς τῆς νεανίδος
τοῦ Σαλενσύ, (α) εὐτυχῆς, ὡς μὴ ἔχων πλέον
ποινας νὰ ἀποτίσω εἰς τὸ σχολεῖον, εὕρισκον
τὰ πάντα καλῶς ἔχοντα. Ἐπίστευον τὰς
πράγματα· δηλονότι ἐπίστευον ὅτι ὑπάρχει
ἡ ποιμενὶς τοῦ Φλωρινουῦ καὶ τὰ κτενισμένα
καὶ κεκομισμένα μὲ λευκὸν χεῶμα πρόβατα·
οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλλον ὅτι ὑπῆρξε τὸ ποι-
μνιον τῆς κυρίως Δεζυλιέρ. Ἰπέθετον ὅτι
πραγματικῶς ὑπῆρχον αἱ ἐννέα Μοῦσαι, ὡς
διεβεβηκίου ὁ πάτερ Ζουθενσύ ἐν τῷ Π α ρ α ρ
τ ἦ μ τ ι τ ὼ ν Θ ε ὼ ν καὶ Ἠ ρ ὼ ν.
Ἐνθυμούμενος δὲ τοῦς Βέρκεν καὶ Γένερ εἰδη-
μιούργουν κατὰ φαντασίαν μικρὸν τινὰ κόσμον
ἐνθα τὰ πάντα εἰσὶ ρόδινα, κυκὰ καὶ πρά-
σινα. Ὡ! ἀγία ἀθωότης! sancta simplicitas!
ὡς λέγει ὁ Μεριστοφιλῆς.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ ὠρχιον αὐτὸ δωμά-
τιον, ἀνῆκον ἕκτοτε εἰς ἐμὲ μόνον, ἠσθάνθην
μοναδικὴν χαρὰν. Ἐξήτασα ἐπιμελῶς πάντα
τὰ ἐπιπλα μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἐρευνή-
σας εἰς ὅλας τὰς γωνίας καὶ ἀντακαλίσας
πανταχοῦ, εὐτυχῆς ὡς βασιλεύς.

Μετὰ τὸν δειπνον (διότι ἐδείπνουον παρὰ τῷ
θεῷ μου) τοῦθ' ὅπερ ἦτο λαμπρὰ συνήθεια
ἐξαφκνισθεῖσα μετὰ τοσοῦτων ἄλλων λαμπρο-
τέρων ἔξεων, ἀεὶ ἐπιποθῶ ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ
μου, μετὰ τὸν δειπνον, λέγω, λαθὼν εἰς χεῖρας
τὸ κηρίον μου ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν
μου, ὅπερ ἀνυπομόνω; ἐπεθύμουν νὰ χαρῶ.

Ἐνῶ ἐξεδύομην, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐκινουῦντο

(α) *S. t. M. Neāris* βραβενομένη διὰ
ροδίρης στεφάνης ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἀθωότητι.
Τοῦτο ἐκ παραδόσεως γίνεται κατ' ἔτος εἰς τὸ
χωρίον Salency, ὅθεν καὶ *rosière de Salency*.

οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ὀμφάλης, παρατηρήσας ὅθεν
προσεκτικώτερον, μετ' ἑλαφροῦ, ἐννοεῖται,
αἰσθηματος τῶμον, καθότι τὸ δωμάτιον ἦν
μέγα, ὥστε τὸ ἀμυδρὸν σκιάφως τὸ κυματιζόν
περὶ τὴν λυχνίαν ἐχορησίμευς μόνον ἵνα κατα-
στήγῃ τὸ σκότος καταφανεότερον, μοὶ ἐφάνη
ὅτι εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην ἀντιθέτως·
ὁ φῶς τότε μ' ἐκυρίευτε σπουδαίως καὶ εὐ-
σας τὸ φῶς ἐστρόφην πρὸς τὸν τοῖχον, ἐκ-
κλήθην διὰ τοῦ ἐφαπλώματος μέχρι τῆς κε-
φαλῆς, κατεβίβασα τὸν νυκτικόν μου σκούφον
μέχρι τοῦ πώγονος, καὶ ἐπὶ τέλος ἀπεκοι-
μήτην. Ἐπὶ πολλὰς δὲ ἡμέρας δὲν ἐτόλμησα
νὰ ρίψω βλέμμα ἐπὶ τοῦ κληραμένου παρα-
πατάσματος. (ἀκολουθεῖ).

Π Ε Ρ Ι Π Η Σ Ι Σ

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ Σ Χ Β Α Ι Ν Φ Ο Υ Ρ Θ

ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Νιάμ-Νιάμ καὶ
τῶν Μομποτοῦ. (1868—1871)

Das Herz von Afriba. (α) Τοιοῦτος εἶναι
ὁ παράδοξος καὶ μυθιστορικὸς, οὕτως εἰπεῖν,
τίτλος, ἐν ᾧ ὁ δόκτωρ Γεώργιος Σχβάινφουρθ ἔ-
θεσεν ἐπὶ τῆς προμετωπίδος δύο μεγάλων τό-
μων, περιεχόντων τὴν ἀφήγησιν τῶν ταξιδίων
του ἐν τῷ ἀγνώστῳ τόπῳ τῆς ἀπεράντου αἰ-
θιοπικῆς Ἠπειροῦ ταξιδίων καταστησάτων
διὰ τὸν ὄνομα του καὶ καταταξάντων
αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην σελίδᾳ τοῦ καταλόγου
τῶν ἐν τῇ Ἀφρικῇ περιηγητῶν, παρασχίντων
δ' αὐτῷ πολλὰς καὶ ποικίλας τιμὰς ἐκ μέρους
δικτόρων τῆς Εὐρώπης Γεωγραφικῶν Βταιριῶν.
Ἐγὼ ἐνώπιόν μου τὴν Ἀγγλικὴν ἔκδοσιν

(α) *Er* τῇ καὶ διὰ τῆς Ἀφρικῆς.

τοῦ σθέντος συγγράμματος μεταφρασθέντος
ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Φρέγουελ καὶ
δημοσιευθέντος προγενέστερον τοῦ πρωτοτύπου.

Τὸ βιβλίον τοῦ δόκτωρος Σχβάι φουρθ ἔχει
ζωηρότητα καὶ ποικιλίαν ἐφελεύουσάν ἀενάως
τὴν προσοχὴν καὶ συγκινοῦσαν πολλάκις τὴν
ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου. Τὸ ὕψος του εἶναι
πυρῶδες καὶ αἱ περιγραφαὶ του φωτογραφικαί,
οὕτως εἰπεῖν· οὕτως, ὥστε ὁ ἀναγνώστης πα-
ραφερόμενος διηκνῶς ἐν τῇ ἀναγνώσει, ἀπόλ-
λυσι πολλάκις τὴν ἀτομικότητά του καὶ ἐναγ-
καλιζέται τὴν τοῦ συγγραφέως· νομίζει δὲ ὅτι
ἐνεργὸν λαμβάνει μέρος ἐν ταῖς διαδραματι-
ζομέναις σκηναῖς.

Ὁ δόκτωρ Σχβάινφουρθ εἶναι ὁ μόνος σχεδὸν
ἐπιστήμων, ὅστις περιηγήθη ἐν ἐκτάσει τὴν
Ἀφρικὴν. Ἡ Ἀφρικὴ, ἡ ἀπεράντος αὐτῆ Ἠ-
πειρος, ἡ κειμένη ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας, δὲν
δύναται νὰ μὴ κινήτῃ τὸ ζῶηρον ἐνδιαφέρον
παντὸς Ἰταλοῦ. (β). Ἐν ἀπομακρυσμένη
ἐποχῇ, οἱ πρόγονοι ἡμῶν Ρωμαῖοι ἦλθον εἰς
συναγωνισμόν μετὰ τῶν Φοινικῶν τῆς Καρ-
θαγέντης καὶ οὐκ ὀλίγα Ρωμαϊκαὶ πόλεις κατέ-
στησαν ἐρείπια ἐν τῇ ἀμμόδει ἐρήμῳ τῇ με-
ταξὺ Τύβιδος καὶ Τριπόλεως κειμένη. Τὸ ἐμ-
πόριον ἡμῶν εἶχεν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων
πολλὴν μετὰ τῶν λιμένων τῆς Ἀφρικῆς σχέσιν·
μετὰ δὲ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐπηυξήσαμεν
τὸν κατάλογον τῶν περιηγητῶν τῆς Αἰθιοπι-
κῆς γῆς διὰ περιφανῶν ἐνομάτων, οἷα εἰσὶ τὰ
τῶν Μπελτζόνη, Ροζελίνη, Μπροῦν, Ρολλέτ
Στέλλχ, Σαπῆτου, Ὄρη, Ἀντινόρη, Πάρις
καὶ τοῦ ἀτυχοῦς Μιάνη τοῦ ὑποκύψαντος ὑπὸ
τὸ βάρος τῶν μόθων καὶ καλαιπωριῶν καὶ τοῦ
κατορθώσαντος κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου
του ὥρας νὰ πέμψῃ ἡμῖν περιγραφὴν τῆς χώ-
ρας ἐν ἣ ἤρηνε τὰ ὅτια του. Καὶ ἡ περιγραφή

(β). Καθὸ Ἰταλὸς ὁ γράφων.

ἐκείνη, ἢν πάντες ἐφθόνησαν, δύναται νὰ καταστή πλουσία πηγή γνώσεων καὶ ἀφορμὴ μεγίστης τιμῆς διὰ τὴν Ἰταλικὴν ἐπιστήμην. Ἐπεμψε δὲ ἡμῖν τοὺς δύο Ἀρκὰς, τοὺς μόνους εἰς Εὐρώπην ἀριχθέντας καὶ ἀνήκοντας εἰς τὴν πρωτότυπον ἐκείνην φυλὴν, ἧς ἡ ἀνακάλυψις, ὡς προσεχῶς λεχθήσεται, ἐφείλεται τῷ δόκτορι Σχβάινφουρθ. Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ λόγοι δι' οὓς πιστεύω, ὅτι αἱ περιηγήσεις τοῦ ἐπιστήμονος τούτου, ὦν τὴν περίληψιν θὰ γράψω ἐνταῦθα, ἔσονται λίαν ἐνδιαφέρουσαι, ἰδίως νῦν, ὅτε τῇ προστασίᾳ τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκιπος τοῦ Πεδεμοντίου, ἐσυστήσαμεν Ἰταλικὴν ἐκδρομὴν, προωρισμένην νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, εἰσχωρούσα ἐν αὐτῇ διὰ τῆς Νειλιακῆς χώρας.

Ποιοῦμαι ἐντὺς διὰ βιογραφικῆς περιλήψεως.

Ὁ δόκτωρ Γεώργιος Σχβάινφουρθ ἐγεννήθη ἐν Ρίγκ πὸν Δεκέμβριον τοῦ 1836 ἐξ οἰκογενείας ἐμπόρων ἔσχεν ὅμως καθόλου ἐπιστημονικὴν ἀνατροφὴν. Ἐσπούδασεν ἐν Αἰδελ-βέργῃ καὶ Βερολίῳ καὶ ἐνταῦθα ἔλαβε τὸ διπλωμα τῆς φιλοσοφίας. Ὁ Γεώργιος Σχβάινφουρθ ὅμως ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔκλινε μετὰ πάθους πρὸς τὴν βοτανικὴν συνέλεξε δὲ καὶ ἐμελέτησε πάντα τὰ τῆς πατρίδος τοῦ Γερμανίας φυτὰ. Παρὰ τινος συμμαθητοῦ του, υἱοῦ ἱεραποστόλου ἐν Ἀφρικῇ, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀπομακρυσμένης ἐκείνης γῆς καὶ κατέγινε νὰ γνωρίσῃ τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα καὶ τοὺς κατοίκους τῆς οὗτως, ὥστε, ὅτε νέα τι περίπτως ἐφείλυσε τὴν πρὸς τὴν Ἀφρικὴν, προσοχὴν του, ἧτο ἤδη καθ' ὅλα προητοιμασμένος ὅπως ἐπισκεφθῇ αὐτήν.

Τῷ 1860 ὁ νεκρὸς Δουξ Φὼν-Μπάρμ ἐπεχείρει, καθὼς καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς Γερμανοὶ, ταξείδιον εἰς Σουδὰν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ

δόκτορος Χάρτμα διακεκριμένου φυσικοῦ. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταξιδίου του ὁ νεκρὸς Δουξ ἀπεβίωσε, ὁ δὲ Χάρτμα, παραλαβὼν τὴν συλλογὴν τῶν φυτῶν, ἐπανεκάμφεν εἰς Βερολίνον. Τὰ φυτὰ τὰ παρ' αὐτοῦ κοιμισθέντα παρεδόθησαν διὰ τὴν μελέτην των εἰς τὸν Σχβάινφουρθ.

Ὁ ἡμέτερος βοτανικὸς ἐν τῇ μελέτῃ τῶν φυτῶν τούτων ἠσθάνθη ἐπιθυμίαν σφοδρὰν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γενέτειραν αὐτῶν γῆν, δι' ὅπερ, ἅμα τελειώσας τὸ ἔργον του, ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον διὰ μόνων τῶν ἀτομικῶν του μέσων καὶ ἔνευ ἄλλης τινος συνδρομῆς, κατὰ τὸ 1863.

Ὁ Σχβάινφουρθ διέμεινε δύο καὶ ἥμισυ ἔτη ἐν Ἀφρικῇ. Διέτρεξε φυτολογῶν τὸ Νειλιακὸν Δέλτα, τὰς αἰθιοπικὰς ἀκτὰς τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, τὸ μεσημβρινὸν κορσπεδὸν τῶν ὄρεων τῆς Ἀδυσσινίας, καὶ ἀρίετο εἰς Καρτούμ. Ἐνταῦθα τὰ χρηματικά του μέσα ἐξέλειπον, δι' ὃ ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναστρέψῃ εἰς Εὐρώπην μετὰ σπουδαίας συλλογῆς βοτάνων. Ἄλλ' ὁ πυρετὸς ἐκείνος, ὃν μόνον οἱ περιηγηταὶ καὶ οἱ φυσικοὶ ἐνοοῦσι, τὸν κατέλαβε. Ἡσθάνετο ἀκράτητον ἐπιθυμίαν ἵνα ἐπανεκάμφῃ εἰς Ἀφρικὴν καὶ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ μυτηριῶδες κέντρον αὐτῆς. Ὑπέβαλεν ὅθεν εἰς τὴν ἐν Βερολίῳ τῶν ἐπιστημῶν Ἀκαδημίαν σχέδιον ἐξερευνήσεως τῶν χωρῶν τοῦ Ἰσημερινοῦ, τῶν πρὸς δυσμᾶς τοῦ Νείλου κειμένων.

(Ἀκολουθεῖ).

ΖΩΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἡ Ἄρκτος (Ursus Arctes)

Ἡ Ἄρκτος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρπακτικῶν καὶ πελματοβαμένων ζώων. Πελματοβάμονα δὲ καλοῦνται τὰ ζῶα ἐν γένει τὰ κατὰ τὸ βᾶδιμα ἐφαρμόζοντα ὅ-

λον τῶν ποδῶν τὸ πέλμα καὶ τὰ ὁποῖα ὑπὸ κείνται εἰς νύκην χειμερινήν, δηλ. κατὰ τὸν χειμῶνα ὑποπίπτουσιν εἰς ὕπνον μακρὸν.

Ἡ Ἄρκτος δὲν εἶναι θηριώδης μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκομένη καὶ σκληρῶς πιεζομένη ὑπὸ τῆς πείνης ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἀντὶ τῆς σαρκὸς προτιμᾷ τοὺς κερπούς, τὰς ρίζας καὶ τῶν πτηνῶν τὰ ὠά, ἅτινα ἀναζητεῖ ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐφ' ὧν, παρὰ τὸ εὐσυχρον αὐτῆς, ἀναρριχᾷται μετ' εὐκολίας μοναδικῆς. Ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὸ μέλι λεηλατεῖ δὲ τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν ἀτιμωρηταί, ἕνεκα τοῦ δασυτάτου καὶ πυκνοῦ αὐτῆς τριγύματος.

Ἡ Ἄρκτος εἶναι ζῶον ἐρημόφυλον κατοικεῖ ὅθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντὸς κοιλοτήτων παλαιῶν δένδρων, εἰς ἀπροσίτους βράχους καὶ εἰς τὸ βάθος πυκνῶν δασῶν. Τὸν χειμῶνα διέρχεται ἄσιτος ἕνεκεν τοῦ ληθάργου εἰς ἃν ὑποπίπτει. Ἡ τροφή τοῦ θέρους φαίνεται ὅτι ἐξαρκεῖ πρὸς συντήρησίν της κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ ληθάργου.

Αἱ ἄρκτοι συλλαμβανόμεναι μικραὶ εἰσὶν ἐπιδεικτικαὶ μορῶσεως πάντες δὲ βλέπομεν καθ' ἑκάστην ἀνθρώπους περιάγοντας τοιούτας εἰς τὰς ὁδοὺς πολλῶν πόλεων καὶ ἐκ τῶν διαφόρων τῶν μαθητριῶν των παιγνιδίων ποριζομένων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀνγκυαία.

Ἡ μελάχρους ἄρκτος εὐρίσκεται εἰς τὰ Πυρρηναῖα καὶ τὴν Ἑλβετίαν ἡ μέλαινα εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν. Ἡ πολικὴ ἄρκτος (Thalargelos) ἀπαντᾷται εἰς τὴν Σιθηρίαν, διαφέρει δὲ πολὺ τῆς μελαίνης κατὰ τὴν θηριωδίαν καὶ ἰσχύν. Ἐὰν αὕτη, ἧτις καλεῖται καὶ θαλασσία ἄρκτος, συναντήσῃ ἄνθρωπον τὸν καταδιώκει μετ' ἐπιμονῆς πρωτοφανοῦς. Ἀμερικανὸς τις περιηγητῆς ἐκινηθήν ὑπὸ πολικῆς ἄρκτου ἐπὶ 30 μίλια ἐσώθη δὲ ἐκ βεβχίας

ἀπωλείας, διαβὰς ποταμὸν πλατὺν, πέραν τοῦ ὁποῖου ἡ ἄρκτος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν καταδιώκῃ, οὐχὶ διότι δὲν ἠδύνατο καὶ αὕτη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὕδωρ, καθ' ὅτι περὶ τὸ κολυμβᾶν κέκτηται, ἰδίαν ἐπιδεξιότητα, ἀλλὰ διότι οὕτω ἔδοξεν αὐτῇ.

Ἡ θαλασσία ἄρκτος καλεῖται ὑπὸ ἑτῶν Ἐσκιμῶν Νεννοῦ ἡ τρέφεται δὲ ἀπὸ φώκας, ἰχθύος καὶ θαλασσίους ἀκόμη ἵππους, οὓς ὅμως ἀναφανδὸν δὲν τολμᾷ νὰ προσβάλλῃ.

Ἰπάρχει ἰδέα ὅτι αἱ ἄρκτοι αὗται φέρονται ἀπὸ τῆς Γροελανδίας εἰς τὴν Ἰσλανδίαν ἐπιπάγου, ἡ δὲ προνοητικὴ φύσις δὲν παρεμέλησε νὰ καλύψῃ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν των με μακρὰ καὶ πυκνὸν τρίχωμα, ἵνα ἴστανται ἀσφαλῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου των ἐπὶ τῶν ἐκ πάγου πλοίων των.

Ἐν Ἰσλανδίᾳ οἱ κάτοικοι ἀναγκάζονται νὰ σχηματίζουσι σώματα ἐξ ἀνδρῶν ἐπιτηδείων πρὸς καταδιώξιν τῶν πολικῶν ἄρκτων, αἵτινες καταστρέφουσι τὰ ποιμνία των, ὦν τὸ κρέας φαίνεται ὅτι ὑπολήπτονται ἰδιαιτέρως.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

—0—

* * Ὁ πραγματικὸς τῶν γυναικῶν τάφος εἶναι τὸ γῆρας.

* * Ὁ ἥλιος καὶ ἡ γυνὴ διαιμοιράσθησαν τὸν κόσμον. Ὁ ἥλιος μᾶς δίδει τὰς ἡμέρας καὶ ἡ γυνὴ τὰς στολιζέι.

* * Ἡ καλὴ γυνὴ ποτὲ δὲν εἶναι ἄσχιμος.

* * Ἐπὶ 100 ἀνδρῶν θὰ εὕρῃς δύο πνευματώδεις καὶ ἐπὶ 400 γυναικῶν ἓν κτήνος.

* * Ἡ ὠραία γυνὴ, κατὰ τὸν Φονταινέλλιν, εἶναι παράδεισος τῶν ὀφθαλμῶν, ἄλλης τῆς ψυχῆς καὶ καταστροφή τῆς τάσεως.

* Μικρότερον κακόν εἶναι νά ἔχη τις γυναικα ἀσχημονήν ἢ νά φυλάττη γυναικα ὠραίνν.

* Δύσκολον εἶναι νά τρέφῃ τις γυναικα πτωχόν, ἀλλά καί πολὺ ὀχληρόν νά ὑποφέρῃ γυναικα πλουσίαν.

* Τὸ μεγαλειότερον ἐγκλημα σου πρὸς μίαν γυναικα εἶναι νά τῇ εἶπῃς πῶς εἶσαι γραία.

* Αἱ γυναικες ὁμοιάζουν τὰ αἰνίγματα. Ἄμα τὰ μαντεύσει τις πᾶσαι νά τὰ ἀγαπᾶ.

* Τί εἶναι ἐλαφρότερον τοῦ ἀνέμου; — Τὸ πτερόν.

— Τί τοῦ πτεροῦ; — Ὁ κωνιορτός.

— Τί τοῦ κωνιορτοῦ; — Ἡ Γυ. ἡ.

— Τί τῆς γυναικός; — Οὐδέν.

* Ἡ γυνή εἶναι γλυκὴ καί τρυφερόν μυστήριον, ὅπερ ὅλοι λατρεύομεν χωρὶς νά γνωρίζωμεν διατί.

* Καλλονή χωρὶς χάριν εἶναι ἀγκύστρι χωρὶς δόλωμα.

* Ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος ἀποθνήσκει ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου.

* Ὅχι τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τῆς ζωῆς ἡ μελέτη ἀρέσκει εἰς τὴν σοφίαν.

* Πνεῦμα ἀνοικτόν εἰς πᾶν ὅ,τι καλόν, εὐχερῶς ὑποφέρει καί πᾶν συμπίπτον κακόν.

* Ἡ ἀληθὴς μόρφωσις εἶναι ἡ ἐναρμόνιος ἀνάπτυξις τῶν δυνάμεων ἡμῶν.

* Ἐκαστος ἐν ἐκνῷ φέρει τὴν κόλασιν ἢ τὸν παράδεισον.

* Ἡ χροιά καί ἡ λίπη ἐξαερτῶνται ἐκ τῆς ἀπόψεως ἐξ ἧς θεωροῦμεν τὸν κόσμον καί ἡμᾶς αὐτούς.

* Τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας εἶναι τὸ μετρεῖν καλῶς ἐκντόν.

* Ἡ ἐρημία καθιστᾶ τὸν ἄνθρωπον δύτροπον, κατὰ δὲ τὸν Πλάτωνα, ἰσχυρογνώμονα

* Ἡ κρίσις δὲν ἐπέρχεται εἰμὴ μετὰ τὴν πείραν.

* Οἱ ἔξοχοι ἄνθρωποι ἀγαπᾶσι τὴν ἐνέργειαν, τὴν πάλιν, εἴτε πρὸς ἐκντοῦς, εἴτε πρὸς τὸν ἐξωτερικόν κόσμον.

* Ἡ εὐδαιμονία συνίσταται εἰς τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς, ἣν παρέχει ἡ θέα τοῦ Θεοῦ. (ἐκ διαφόρων συγγραφέων)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Μετὰ τὸ τέλος γεύματος καθ' ὃ ὁ Βίχχος ἐδοξάσθη ὡς ἔδει, ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνευρίσκει τέσσαρας ἐκ τῶν προσκεκλημημένων ἐξοπλωμένους κατὰ γῆς καί σχεδὸν ἀνιστήτους ἐκ τῆς μέθης. Τί νά κάμῃ; Ἀποφασίζει νά πέμψῃ πρὸς ἀνεύρεσιν λεωφορείου, ἐν ᾧ νά θέσῃ τοὺς οἰνοχρεῖς καί νά τοὺς πέμψῃ εἰς τὰς οἰκίας των.

Τοῦτο καί ἐγένετο.

— Θά ὀδηγήσῃς τοὺς κυρίους αὐτούς, λέγει πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην εἰς τὰ οἰκίματά των. Πρόσεξε καλῶς ἐκεῖον ἐκεῖ, εἰς τὴν γωνίαν ἀριστερά, θά τὸν καταβιάσῃς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 409 οἰκίαν κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀσφαγιέτ. Τὸν ἄλλον, τὸν πλησίον τοῦ ἀριθμοῦ ἕνα κηθήμενον, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Κοινότητος, ὁδὸς ἁγίου Μαρτίνου. Τὸν τρίτον μὲ τὸν ἐρυθροῦν λιμοδαίτην, ὅπισθεν τοῦ νέου θεάτρου, ὁδὸς Ὀμβερ, ἀριθ. 31. Τὸν τελευταῖον . . .

— Ἀρκεῖ, κύριε, ἐρωτῶ τὸν ἰδ.ον, ἀφοῦ δὲν θά ὑπάρχει ἄλλος ἵνα λανθασθῶ. Ἀρκεῖ ὅτι γνωρίζω ἤδη τοὺς ἄλλους κατ' ἀριθμητικὴν τάξιν.

— Καί δὲν βλέπεις, ἀνάητε, ὅτι εἶναι ἀναίσθητοι ἐκ τῆς μέθης.

Τὸν τέταρτον ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὀμονοίας, πλησίον τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν Νκυτικῶν.

Ὁ ἀμαξηλάτης μαστίζει τοὺς ἵππους καί τὸ λεωφορεῖον τίθεται εἰς δρόμον. Φθάνει εἰς τὴν πρώτην ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν, σταματᾶ, στρέφει πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τῆς ἀμάξης ἵνα εἰδοποιήτῃ τὸν πρῶτον ἀριθμόν του νά καταβῆ' ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅτε εἶδε πλήρεις [καθ' ὀλοκληρίαν τὸ λεωφορεῖον ἀνθρώπων. Καθ' ὁδὸν εἶχον εἰσελθεῖ καί ἄλλο οἰνοχρεῖς.

Ζητεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπόν του, πλὴν εἰς μάτην. Ἀρχίζει τότε φωνάζων: Ἀριθμὸς πρῶτος! Ἀριθμὸς πρῶτος! Πλὴν οὐκ' ἦν φωνή, οὐκ' ἦν ἀκρόασις! Μαστίζει ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐκ νέου τοὺς ἵππους καί ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φορτωτοῦ, οὕτως εἶπειν. Καταβάνει, κρούει τὴν θύραν, καί μετὰ πολλὴν ὦραν προβαίνει μίᾳ κεφαλῇ.

— Τί τρέχει; ἐρωτᾶ.

— Καταβῆτε σᾶς παρακαλῶ νά μοῦ ζεδιχλέξτε τοὺς ἀνθρώπους σας, διότι τὸ λεωφορεῖον μου κατήτησε κίεωτὸς τοῦ Νώε.

Ἀνοίγει ἡ θύρα καί ὁ οἰκοδεσπότης ἰξελθὼν πλησιάζει εἰς τὸ λεωφορεῖον, βλέπει ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς φύρδην μίγδην συσσωρευθέντας, προσπαθεῖ ν' ἀνεύρῃ τοὺς ἰδικούς του, ἀλλὰ τὸ σκότος δὲν τὸν βοηθεῖ.

— Στὸ διάβολο, ἀνέκραξε τότε ὀργίλως Ἐγὼ τοὺς προσεκάλεσα εἰς τὸ γεῦμά μου μόνον, δὲν ἀνεδέχθην ὅμως καί τὴν εἰς τὰς οἰκίας των ἀποστολήν. Πήγαίνε τους ὅλους εἰς ἐν ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως, (Hotel de Ville) ἐπρόσθεσεν ὁ οἰκοδεσπότης ἐν ὀργῇ.

Καί εἶχε δίκαιον καθ' ὅτι ἡ ὦρα ἦτο τρίτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ ἀμαξηλάτης βλαστημῶν ἐμάστισεν ἐκ νέου τοὺς ἵππους ἤσματᾶ πρὸ τοῦ Δημαρχεῖου.

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου Δημαρχου λέγει πρὸς τὸν προσεληθόντα φρουρόν (διότι ὁ

φορτωτῆς ἦτο αὐτὸς ὁ τῆς πόλεως Δημαρχος.)

Καί ἤρξατο καταβιάζων τοὺς οἰνοχρεῖς.

Οἱ τοῦ Δημαρχεῖου κλητῆρες ἀποδιώκουσι τὸν ἀμαξηλάτην προπέμποντας αὐτὸν δι' ὄβριον. Ὁ ἀμαξηλάτης ὀργίζεται, ἀλλὰ τέλος πάντων σκεφθεὶς εὔρε τὴν λύσιν.

Σπεύδει πρὸς τὸ ἰατροχειροῦργον Ψ . . . καί κρούει τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. Ὁ ἰατρός ἐγείρεται καί νομίζων ὅτι εἶναι τις τῶν ἐχόντων ἀνάγκην αὐτοῦ πελατῶν του ἀνοίγει τὴν θύραν.

— Τίς εἶ;

— Ἰατρέ μου, εἰ ἐν ὁ ἀμαξηλάτης, ἐρχομαι νά σοι πωλήσω ἄν θέλῃς; αὐτὰ τὰ πτώματα. Εἶναι Ἐβραῖοι ἄνευ συγγενῶν, καταικούντες εἰς τὴν ὁδόν . . . καί οἱ ὁποῖοι ἐδηλητηρίσθησαν ἔλοι ἀπόψε διότι τὸ ἐμπορίον των ὑπῆγε κακῶν κακῶς. Ἀντινὰ ταρσὸν αὐριον καί νά τοὺς φάγῃ τὸ χῶμα, ἐπροτίμησα νά τοὺς φέρω ἐδῶ ἕνὰ σοὶ τοὺς πωλήτω, ὅσα ὅσα.

— Καί πόσον ζητεῖς;

— Δέκα εἰκοσόφραγκα δι' ὅλους.

Ἐσυμβεβάσθησαν τέλος εἰς τὰ 8 καί ὁ ἀμαξηλάτης λαθῶν 8 εἰκοσόφραγκα ἀπῆλθε, ἀφοῦ καταβίβασε τοὺς μεθυσμένους καί ἐτοποθέτησεν αὐτούς εἰς τοῦ ἰατροῦ τὴν ἀνατομικὴν αἴθουσαν.

Τὴν πρώτην ὁ ἰατρός ἐξυπνᾶ εἰσέρχεται εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καί εὐρίσκει τὰ πτώματα καπνίζοντα τὸ σιγάρον των καί εὐγενῶς παρακαλοῦντα τὸν ἰατρόν νά τοῖς ἐξηγήτῃ τὸ θάνατον.

Τῆς ἐξηγήσεως δοθείσης ἐπλήρωσαν ἐξ ἀναλογίας τὰ 8 εἰκοσόφραγκα τῷ ἰατρῷ, ἔπειν τὸ τέτον καί ἀνεχώρησαν κατασχυμένοι διὰ τὴν μέθην των.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐπληρώθη οὕτω μὲ τὸ πρᾶπιν τοὺς κόπους του, χωρὶς νά ἀδικήτῃ οὐσιωδῶς κανέναν.

Ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τῆς « Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως » περιέχεται στατιστικὴ τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, περιέχουσα οὐ μόνον τὰς κυρίως ἡμερίδας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδίως λεγόμενα περιοδικὰ συγγράμματα. Τὴν στατιστικὴν ταύτην ἐδανείσθη ἡ « Ἐθνικὴ Ἐπιθεώρησις » ἐξ ἀνεκδότου ἔργου δεσπότη (ἐπὶ τριακονταετίαν) μελέτης ἐφ' ὅλης τῆς πνευματικῆς τοῦ ἔθνους ζωῆς τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Σ. Κουμανούδη. Τὸ σύνολον τῶν δημοσιογραφικῶν προϊόντων ἀνέρχεται κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην εἰς 617 ἡμερίδας καὶ περιοδικὰ, ἐξ ὧν 374. ἤτοι πλέον τῶν ἡμίσεων ἀνήκουσιν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Χρονολογικῶς ἐὰν ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας διαιρηθῆ εἰς δεκαετηρίδας, κατὰ τὴν α'. μέχρι 1834 ἀνεφάνησαν 27, τὴν β'. 1835—44 ἔτερα 82, τὴν γ'. 1845—54 ἔτερα 124, τὴν δ'. 1855—64 ἔτερα 410 καὶ τὴν ε'. 1865—74 ἔτερα 254. Προξενεῖ ἐντύπωσιν, ἐπάγει ἡ ἔθνος. Ἐπιθ. ὁ βελθὸς τῆς δημοσιογραφικῆς τοῦ ἔθνους ἐντάσεως κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1862 νέαν πολιτικὴν αὐτοῦ περίοδον, ἀντιτίθεται δὲ εἰς ἄκρον ἡ κοσμιότης τῶν δημοσιογραφικῶν ὀνομάτων, ὅτι ὀπισθοχωροῦμεν πρὸς τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν μέχρι τῆς πρώτης ἡμῶν ἐσωτερικῆς ἡμερίδος, ἣτις ἐκδιδομένη ἐν Καλάμῳ τῷ 1821 ἐκαλεῖτο Σάλπιγξ. Μεταβαίνοντες ὅμως εἰς τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἀπαντῶμεν ὀνόματα, τῶν ὁποίων τὰ ἐνδεικτικώτερα δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην σχολίων. Σιτανᾶς, Βρυκόλαξ, Κόλασις, Τραμπούκος, (1869), Δρεπίνη, Κρισάρη, Ψαλλίδω, Πινακωτῆ (1869), Διάβολος, Σκάνδαλον (1870), Γαίδαρος, Σιτανᾶς, (1871), Ριβδος, Προσωπεῖον (1872), Ἐαπχίκτης, Κουδουνάτος, Μάστιξ, Ὄρις, Φλιξ (1873), Ἀγχό

νη. Κόραξ (1874). — Βεβαίως πρέπει νὰ δολογήσῃ ἕκαστος, ὅτι ἡ ἀρχαία σεμνότης τῆς Ἑλληνικῆς ρητορικῆς καὶ διανοίας δὲν ἔχει τι κοινὸν πρὸς τὴν τοιαύτην διεύθυνσιν.

ΛΥΣΕΙΣ (α)

Τῶν ἐν τῷ ΙΑ'. Φυλλαδίῳ αἰνιγμάτων.

I

Θροῦς—ρόυς—οῦς—ῦς—βοῦς—χοῦς.

II

Μῆν—Μῆ—Χῆν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

—ο—

Εἶμαι πρᾶγμα ποῦ καθέρας
Μὲ ἐπιθυμῶ πολὺ,
Καὶ μὲ θέλουσιν οἱ πάντες
(Ὅσοι δὲν εἶναι τρελλοί).
Ἄρ τὸν τραχηλὸν μου χάσω
Καὶ τὴν κάραν ἀπολέσω,
Τότε γίνομαι στρογγύλος.
Ἄλλ' ἀνάγκη νὰ προσθέσω,
Ὅτι εἶτε τοῦ τραχήλου
Καὶ τῆς κάρας μου ἀπέχω,
Εἶτε καὶ τὰ δύο ταῦτα
Μὲ ἀφίσουν γὰ τὰ ἔγω,
Εἰς τὸ τάλληρον καθ' ἑρας
Μὲ εὐρίσκει ἄρ θελήση,
Κ' εἰς τὸ τάλληρον θὰ μ' ἴδῃ
Ὅστις πρῶτος θὰ μὲ λύσῃ.

(α) Ἐπίδοκον ἡμῖν λύσεις ἀρφοτέρων μὲν δ κ. Ἀριστείδης Φάραλης, τοῦ δευτέρου δ κ. Β. Οἰκονομίδης καὶ τοῦ πρώτου δ κ. Δ. Πηγαδῆτης.

